

Chương Bốn Mười **SỰ NGHIỆP QUY CHUNG**

Hừa thấy Biên Phi Phượng mang thương tích nặng, nhưng vẫn đề phòng bất trắc vì Ngũ Phượng Môn ngoài võ công hãy còn luôn áp dụng độc chất, nên Giang Thượng Phong lật đặt xông lên trước nhất vươn ngón tay điểm mạnh.

Mặc dù thương thế bất kham, nhưng vốn tính quật cường, Biên Phi Phượng lại ngã mình qua tránh khỏi chỉ phong và chồn vờn đứng dậy.

Trong nháy mắt khi Biên Phi Phượng vừa loạng choạng thối lui thì Thần Phiến Tử, Thanh Phong đạo trưởng, Đơn Hiểu Thiên và bọn Nghiêm Hữu Tam lần lượt xông tới bao vây.

Biên Phi Phượng chồi chân đứng dậy, nàng trợn trừng đôi mắt đỏ ngầu giận dữ:

– Kẻ nào tới đây là chết.

Nàng vừa thét ra mấy tiếng thì chợt nghe nồn lên tận ngực và máu từ miệng lại ọc ra.

Đôi mắt nàng bây giờ gần như không còn thần sắc, nàng lơ đãng nhìn quanh và vụt ôm mặt kêu thật lớn:

– Sư phụ, đệ tử không làm được trọn lời căn dặn.

Tay phải nàng đưa lên nhắm ngay đỉnh đầu của mình giáng xuống.

Giang Thượng Phong thét lớn:

– Hãy bắt sống chứ đừng cho chết.

Vừa thét lớn ông ta vừa phóng mình ra.

Xoảng!

Một thanh kiếm tuốt ra khỏi vỏ và chặn ngang trước mặt Lưu Hương Cốc chủ.

Giang Thượng Phong sửng sốt dừng lại nhìn lên.

Người rút kiếm cản ngang chính là Bạch Mi Không Động.

Sắc mặt của vị đạo nhân lúc bây giờ thật là nghiêm nghị. Ông ta nói chậm từng tiếng một:

– Cốc Chủ đã vì sự an nguy của võ lâm mà tiêu diệt Ngũ Phượng Môn, bản đạo nhờ Thương huynh có lời khuyên rằng nên giữ mình trung lập, bây giờ tình thế đã định rõ rồi, Cung Chủ đã cầu tha chết thì xin Cốc Chủ cũng nên dung lượng đối với người chiến bại.

Giang Thượng Phong vòng tay:

– Đạo huynh đã dạy, tại hạ xin tuân.

Ông ta buông tay xuống và nghiêm chỉnh lui ra ba bước.

Trong khi hai người còn đang nói chuyện chưa dứt thì Biên Phi Phượng đã trở tay đập mạnh lên đầu.

Nàng không kêu lên một tiếng nào và thân nàng từ từ ngã xuống đứt hơi.

Bạch Mi Không Động vòng tay vái chào Giang Thượng Phong và Tây Ly Tử, sau cùng ông ta quay nhìn thi thể của Biên Phi Phượng, sắc mặt ông có vẻ e thẹn và bước nhanh ra cửa.

Giang Thượng Phong cũng nhìn xuống thi thể Biên Phi Phượng, ông bỗng thấy lòng mình xao xuyến, ông thở dài nói nhỏ:

– Ngũ Phượng Môn tàn ác gây họa cho võ lâm, thế nhưng tội đầu vẫn không phải là nàng.

Vì lo sự an nguy cho con gái của mình, Độc Tẩu Chu Tiềm vội nói:

– Đúng rồi, chúng ta hãy kíp đến Ngư Thương Sơn.

Thiếu Lâm Phương Trượng Đại Giác Thiền Sư bước tới chấp tay:

– A di đà phật xin nhị vị thí chủ không cần phải nôn nóng lần này do Vệ Thái Quân phát Kim Bài của Vệ Minh Chủ Võ Lâm thỉnh cầu các phái đến Hoài Ngọc Sơn, thế bản tăng và Vô Đổ, Vô Trần Sư Thái cùng với Đinh Chưởng Môn đến đây góp sức lại, đại phá Tổng Đàn Ngũ Phượng Môn, còn Vệ Thái Quân thì cùng với Võ Đường Thiên Ninh đạo trưởng và Hoành Sơn Viên Trưởng lão thì đến Ngư Thương Sơn để đối phó với Ngư Mục, bây giờ nếu chư vị mà đến Ngư Thương Sơn thì chắc chiến sự nơi đó cũng đã kết liễu rồi.

Giang Thượng Phong nghe nói Vệ Thái Quân đích thân đến Ngư Thương Sơn, cùng đi lại còn có Võ Đường Thiên Ninh đạo trưởng và Hoành Sơn Viên Trưởng Lão thì ông ta mừng vô hạn.

Vệ Thái Quân là Phu Nhân của Võ lâm Minh Chủ Nhất Kiếm Định Trung Nguyên Vệ Lập Nam, hồi Vệ Lập Nam còn sinh tiền, bà ta đã được võ lâm sùng kính, trong suốt năm mươi năm nay danh vọng của bà ta càng lúc càng cao, năm nay bà ta đã ngoài chín mươi rồi và trình độ võ công của bà ta không cần nói ra thì ai cũng biết cao cường đến như thế nào.

Võ Đường Phái nội gia quyền kiếm trọi nhất võ lâm, Chưởng Môn Thiên Ninh Đạo Trưởng đã được liệt ngang hàng với Thiếu Lâm Phương Trượng về đạo hạnh mà cũng kể luôn về võ học, họ được đồng đạo võ lâm xem như Thái Sơn Bắc Đẩu.

Riêng Hoành Sơn Viên Trưởng Lão thì hơn bốn mươi năm nay không nghe ai nói tới, hầu hết đều cho rằng ông ta đã quy tiên, thế mà hôm nay vẫn được Vệ Thái Quân thỉnh cầu chuyện ra mặt của ông ta cũng đã làm cho thiên hạ võ lâm thêm vững lòng tin.

Cả ba người ấy đến Thương Sơn thì chuyện đối phó với Ngự Mụ không còn thành một vấn đề đáng ngại.

Lúc bây giờ Chuởng Môn phái Hoa Sơn và sư đệ là Long Khí Tử mới cùng đến cúi đầu trước Tây Ly Tử để bái kiến sư bá của họ, mà đã bao nhiêu năm rồi họ không được nghe được tin tức về đâu.

Rất nhiều phe cánh cùng họp nhau một chỗ, có nhiều người tưởng đâu đã chết lâu năm bây giờ cũng có mặt, họ hàn huyên với nhau rất nhiều chuyện, nhất là chuyện bí mật liên kết để tiêu diệt Ngũ Phượng Môn.

Họ mãi mê nói chuyện với nhau mà quên mất nhột người: Thiết Bối Đà Long.

Nhưng bây giờ khi nhớ ra thì lão gù kỳ dị ấy đã đi mất tự nào không biết.

Tất cả những người có mặt nơi đây chỉ biết tên ông ta là Quan Trấn Hải, qua cửa miệng của Biên Phi Phượng và biết thêm ông ta là người của phái Côn Luân. Ngoài ra về hành tung trước kia và hiện tại của người này thì hoàn toàn không rõ. Riêng cá nhân Thiết Bối Đà Long Quan Trấn Hải và rồi những nhân vật của phái này rất ít người biết đến.

Sau này, có lẽ khi nói đến, họ cũng chỉ có thể nói về người ấy một câu thôi: Thiết Bối Đà Long Quan Trấn Hải vốn là người của phái Côn Luân và hành tung của con người ấy vô cùng thần bí.

o o o

Thấy Tổng Đàn Ngũ Phượng Môn đã phá vỡ, Giang Thượng Phong bèn đưa Đại Giác Thiền Sư và tất cả lui ra ngoài đại sảnh đồng thời căn dặn Giang Bộ Thanh:

– Con và Thiên Phát hãy dẫn người đi lục soát cho kỹ, xem trong sào huyệt này còn chỗ bí mật nào nữa hay không và củng cố diệt trừ cho hết bộ hạ của chúng để đề phòng hậu hoạn.

Giang Bộ Thanh cúi đầu:

– Hải nhi xin tuân mạng.

Hứa Kính Bá bước tới đưa tay ngăn lại:

– Giang hiền đệ hãy chậm lại.

Giang Bộ Thanh lại cúi đầu:

– Chẳng hay Hứa Bá Phụ có điều chi dạy bảo?

Hứa Kính Bá nói:

– Chuyện này hãy để cho lão phụ trách, nếu chư hiền đệ có muốn thì hãy cùng phụ với lão phụ.

Ông ta quay qua cười và nói luôn với Giang Thượng Phong:

– Xin Cốc Chủ và chư vị hãy đi trước, hồi hôm này do lão phụ đi tiên phong, bây

giờ đúng lý là phải trở thành tập hậu, vậy chuyện này để lão phu nán lại thanh toán cho xong.

Thần Phiến Tử cười:

– Hứa Trang Chủ chắc muốn làm chuyện quét sân đốt rác đấy à?

Tục ngữ vốn là “Quét sân hốt rác” nhưng Thần Phiến Tử sửa chữ “Hốt” ra chữ “Đốt” cho hợp với võ khí độc môn của Hứa Kính Bá.

Hứa Kính Bá cười lớn:

– Đạo huynh nói đúng lắm, nơi này địa thế hiểm yếu hoang vu, nếu sào huyệt này không được thiêu rụi thì Ngũ Phượng Môn tuy đã bị diệt, nhưng sau này biết đâu lại có Lục, Thất Phượng Môn?

Nghiêm Hữu Tam gật gật đầu:

– Hứa huynh nói đúng lắm, sào huyệt đã thành hình này không thể để lọt vào tay Hắc đạo. Vì nó sẽ là nơi mà họ dễ dàng tính chuyện phá triển thêm vây cánh.

Hứa Kính Bá cười:

– Đúng quá rồi, anh hùng chí lớn gặp nhau là ở chỗ này đây

Ông ta giả từ các vị cao thủ rồi dẫn bọn Giang Bộ Thanh, Thiên Phát và anh em Hứa Trình Tường đi thẳng vào trong.

Giang Thượng Phong đưa Đại Giác thiền sư, Trúc Kiếm tiên sinh và đám Tây Ly Tử đi ra khỏi Cốc, vừa ra đến ngoài thì họ chợt thấy bên trong khói lửa ngút trời...

Sau đó không bao lâu, Hứa Kính Bá dẫn bọn Giang Bộ Thanh theo ra nhập đoàn nhắm hướng Lưu Hương Cốc.

Thật Ngư Mục không thể nào ngờ công trình xây dựng ngót bốn mươi năm nay bây giờ chỉ tiêu tán vào một ngọn lửa!

o O o

Giang Hàn Thanh, Đồng Nhược Băng, Tôn Phi Loan, Chu Long Chu, và thêm hai cô tỳ nữ của Tôn Phi Loan là Nã Vân và Cẩm Nguyệt làm thành một đoàn tất cả sáu người nhắm hướng Ngư Thương Sơn.

Trừ Giang Hàn Thanh và người trai “Gốc gái” là Đồng Nhược Băng ra, trong đoàn có bốn cô gái đẹp, kể ra cuộc hành trình như thế không thể gọi là tịch mịch tí nào.

Tôn Phi Loan luôn hoài nghi Đồng Nhược Băng là gái giả thì tự nhiên, nàng không những không có lòng đổ kỵ mà còn cảm kích vì con người quá tốt của “Hắn”, và chính vì những cảm kích ấy cho nên nàng phải cần xác định chắc chắn xem “Hắn” là trai hay gái.

Nếu trai, tự nhiên không có gì đáng nói, nhưng nếu là gái Tôn Phi Loan cũng đã có chủ định giải quyết vấn đề.

Riêng phần Chu Long Chu, cô gái này trước đây luôn luôn dùng lụa che mặt, tính tình lạnh nhạt, hình như khó mà gần được với bất cứ là ai.

Nhưng từ ngày thoát hiểm Ngư Thương Sơn cho đến bây giờ, nàng không che mặt nữa và người ta thường bắt gặp nụ cười trên môi nàng.

Con người của nàng cũng không còn lăm lăm lỳ lỳ như trước nữa mà hoạt bát hơn nhiều, nhất là đối với Tôn Phi Loan, nàng chị chị em em rất mực hòa thuận thương yêu.

Sự thay đổi đó không phải tự nhiên mà có.

Thế nhưng Độc Tẩu Chu Tiềm lại nghĩ rằng con mình nhờ có Tôn Phi Loan, có người bạn gái dễ mến như thế nên thay đổi tâm tánh

Thế nhưng Tôn Phi Loan thì không thấy đơn giản như thế.

Kể từ cuộc chiến ở bến Đồng Lư, lần thứ nhất nhìn vào Chu Long Chu, Tôn Phi Loan đã thấy rõ ràng cô gái này đã có in một cái bóng trong lòng.

Bởi vì con người của Chu Long Chu là một con người lạnh nhạt, một con người luôn lạnh như thế, nếu có một điểm “Ấm” nào là người ta nhìn thấy rất dễ dàng.

Hơn nữa, Tôn Phi Loan là gái, nàng hiểu được lòng bạn gái hơn bất cứ những ai.

Chu Long Chu đã đem cái “Bóng” ấy dấu tận trong đáy lòng, rất ít khi nàng cho phát lộ, nói đúng ra là cũng thỉnh thoảng có khi phát lộ, những người gần nàng khó thấy nhưng Tôn Phi Loan thì lại thấy. Nàng có thể dấu chắc cái bóng ấy đối với bất cứ những ai, kể cả người chủ cái bóng ấy nhưng nàng không thể dấu được đối với Tôn Phi Loan.

Không phải Tôn Phi Loan hoàn toàn có một cảm quan bén nhạy nhưng vì nàng là người luôn luôn “Gìn giữ” một con người, chính vì sự gìn giữ ấy mà bất cứ ai lén phéng tới là bị nàng phát giác.

Không dám quả quyết chắc chắn là như thế, nhưng có thể nói là nàng đã nắm hết chín phần mười.

o O o

Chiều tối hôm ấy, đoàn người của Giang Hàn Thanh đã đến Đại Hồn Đường.

Nơi đây vẫn còn vòng núi Võ Di.

Đây là một vùng sơn cước dân cư thưa thớt, thỉnh thoảng, mới có lác đác vài nóc gia, phần đông họ làm nghề đốn củi bứt mây, cũng có ít vài gia đình sống bằng nghề ruộng rẫy.

Bọn Giang Hàn Thanh đành phải tìm một nông gia để nhờ tác người dân đồng quê mộc mạc thật tình, chẳng những họ dành riêng cho bọn Giang Hàn Thanh hai gian mà lại còn giúp đỡ cả việc đèn đuốc cơm nước.

Họ dành cho hai gian phòng, ý của họ là một gian dành cho hai người trai, gian

kia cho bốn cô gái.

Cách mặc nhiên phân chia như thế làm cho Đồng Nhược Băng khẽ cau mày, thế nhưng nàng không nói.

Nói làm sao bây giờ? Trách cứ ai? Đâu có ai bảo nàng giả trai làm gì?

Tôn Phi Loan cười thầm, thế nhưng nàng cũng chẳng nói.

Đến tối là tốp nào vào phòng đấy.

Giang Hàn Thanh sau khi đóng cửa phòng, hần tự nhiên cởi đồ và cười nói với Đồng Nhược Băng:

– Đồng đại ca, mình biết nhau cũng khá lâu rồi, đến nay mới có dịp nằm chung một giường đấy nhé.

Tuy không phải là như những cô gái tầm thường, nhưng mà gì cũng là con gái, Đồng Nhược Băng then chín người nhưng cũng đành ngậm miệng làm thinh.

Giang Hàn Thanh nói tiếp:

– Đi ngày nay mệt quá, thôi mình đi nghỉ sớm đi Đồng đại ca.

Đồng Nhược Băng cảm thấy nóng bừng đôi má, nàng gượng mỉm cười:

– Giang hiền đệ ngủ trước đi, tôi còn phải ngồi một lúc.

Giang Hàn Thanh nói:

– Nếu đại ca chưa ngủ thì đệ cũng thức để nói chuyện cho vui.

Đồng Nhược Băng lắc đầu:

– Không, Giang hiền đệ hãy ngủ trước đi, tôi cần phải ngồi một mình để suy nghĩ một chuyện...

Giang Hàn Thanh ngạc nhiên:

– Đồng đại ca có tâm sự gì thế?

Đồng Nhược Băng cười:

– Tâm sự của tôi là... là...

Chợt thấy đôi mắt của Giang Hàn Thanh nhìn mình đăm đăm, Đồng Nhược Băng bỗng nghe hai má nóng ran, nàng vội nói nhanh cho lấp chuyện:

– Thật ra thì không thể gọi đó là tâm sự, bởi vì từ kiếm pháp của Biên Phi Phượng, tôi cảm nhận ra rằng võ học sư truyền của tôi có kỳ chiêu khắc chế kiếm pháp của nàng, tuy nhiên, nhất thời đối với kỳ chiêu cao thâm đó thì không làm sao phân tách cho được, cho nên tôi phải bỏ thì giờ nghiên ngẫm.

Câu nói của Đồng Nhược Băng thật khéo.

Một lý do thật chính đáng mà cho dù Giang Hàn Thanh có muốn tâm tình thâm đàm suốt sáng với Đồng Nhược Băng cũng không nói làm sao được.

Và không hiểu sao hắn lại thở dài và nói bằng một giọng buồn buồn:

– Đồng Đại ca đã không muốn có người khuấy rầy, thôi thì đệ xin đi ngủ trước vậy...

Nói xong, hắn cởi đến ngoài lên giường kéo mền trùm tận cổ.

Quả tình hắn không để ý nghĩ ngờ gì cả.

Con người của Giang Hàn Thanh quả là đáng trách, tình trong gang tấc thế mà hắn cứ định ninh chắc Đồng Nhược Băng là trai, là “Đại ca” của hắn thì quả thật không còn ai ngu xuẩn hơn hắn nữa!

Cũng may là hắn lại hơi ngốc, giá như người nhạy cảm thì câu chuyện có lẽ còn khó xử hơn nhiều.

Đồng Nhược Băng nhẹ nhẹ đứng lên bước lại phía dưới giường, nhẹ nhẹ vươn ngón tay điểm đúng vào “Thùy huyết” của Giang Hàn Thanh.

Hắn vừa thiu thiu ngủ là đánh luôn một giấc mê man.

Đồng Nhược Băng thở ra và nói lầm bầm:

– Giang hiền đệ... Giang lang từ sau lần gặp gỡ đầu tiên, thiếp đã đem tâm tình trong trắng gửi trọn cho chàng, nhưng có lẽ kiếp này duyên nợ của chúng ta chỉ hạn chế trong... tình bằng hữu... Tôn Phi Loan là một cô gái chung tình, nàng đã lìa bỏ tất cả để theo tiếng gọi của tình yêu chân chính. Nàng đã sáng suốt chọn cho mình một con đường sáng lạng, mặc dù đó là con đường đầy dẫy hiểm nguy nhưng cũng chính vì thế mà tình nàng phải được đền. Không một ai có quyền làm cho nàng thất vọng. Giang lang thôi nhé, đêm nay thiếp sẽ hầu cận bên chàng, tình chúng ta như thế cũng là trọn vẹn, chăn gối này xin hẹn lại kiếp sau.

Nàng nín bật và nhìn chăm chú vào mặt Giang Hàn Thanh, nước mắt nàng chảy dài trên má.

o O o

Vầng trăng thật tròn và thật sáng. Ánh trăng bàng bạc trải lên rừng núi một màu trắng đục, nhìn lên y như một màn sương.

Tựa bên ghềnh đá cheo leo, trước con suối ngoằn ngoèo trong vắt, một bóng đen nhỏ thó đứng thu mình ngằm ánh sáng phản chiếu trên dòng nước lặng lẽ.

Cảnh vật về khuya vắng lặng, bóng người càng làm cho cảnh hoang sơ thêm huyền ảo.

Người con gái đến đen đang đứng như trầm tư, như say sưa cảnh trí, thình lình nàng chợt nghe thấy phía sau lưng có một tiếng cười thật nhẹ.

Nàng quay phắt lại thét lên:

– Ai?

Từ sau mỏm đá thoảng ra một bóng đốm xanh:

– Chu muội, làm gì mà hung hăng thế. Muốn ăn thịt người ta à?

Chu Long bật cười:

– Tôn thư thư, chị làm em muốn đứng tim luôn.

Tôn Phi Loan chớp chớp mắt:

– Sao? Tâm sự gì mà nặng thế

Chu Long Chu ửng mặt:

– Ai nói thế. Tâm sự gì, em chứ bộ như chị à? Ngủ không được ra đây xem trăng thì cũng gọi là tâm sự à?

Tôn Phi Loan cười nhẹ:

– Thật thế à?

Câu hỏi của nàng với đôi mắt nhìn ranh mãnh, đôi mắt như muốn xoi thủng ruột gan.

Chu Long Chu háy mắt:

– Trăng sáng, cảnh đẹp như thế này, chị bảo tôi làm gì mới được chứ?

Tôn Phi Loan nhường mắt:

– À thế thì Chu Muội ra đây để ngắm trăng?

Chu Long Chu hất mặt:

– Chứ còn làm gì nữa?

Tôn Phi Loan nhún vai:

– Tôi nghi không phải thế.

Chu Long Chu hỏi:

– Chứ chị bảo tôi ra đây để làm gì?

Tôn Phi Loan gằn lại:

– Chu Muội muốn tôi nói thật à?

Chu Long Chu nói:

– Nói đi, cái gì mà thật với không thật chứ?

Tôn Phi Loan ngoắc tay:

– Lại đây, lại đây tôi nói nhỏ cho mà nghe.

Chu Long Chu hơi ngạc nhiên:

– Cái gì mà phải nói nhỏ? Bộ ở đây còn có ai nữa hay sao?

Tôn Phi Loan nói:

– Không có ai, nhưng phải nói nhỏ chứ không thể nói lớn được đâu.

Chu Long Chu bước lại gần:

– Làm gì mà có vẻ thần bí như thế chứ.

Tôn Phi Loan kê sát miệng vào tai Chu Long Chu, nhưng nàng không nói nhỏ mà lại nói lớn:

– Tôi nói rằng cô ra đây để tưởng nhớ tình lang.

Chu Long Chu nhảy dựng lên:

– Cái chị quỷ nà... ai mà biết tình lang tình nương gì đâu mà nói thế. Có chị đó chứ ai!

Tôn Phi Loan cười:

– Nhưng tôi biết rằng tôi không có nói sai.

Chu Long Chu bĩu môi.

– Phải chứ, chỉ tiếc tôi không có tình lang, chứ không phải chị đâu, chị có, người ta mà.

Tôn Phi Loan nhường mắt:

– Thế cô có thích “Người ta” không? Chị nhường cho đó.

Chu Long Chu đỏ mặt kêu lên:

– Tôn thư thư... kỳ quá hà...

Tôn Phi Loan cười:

– Tôi không nói giỡn nữa đâu, bây giờ mình nói chuyện đàng hoàng.

Chu Long Chu vẫn cứ đỏ rần đôi má:

– Không nói chuyện với chị nữa đâu, vừa nói nàng vừa quấy quả bỏ đi...

Tôn Phi Loan lật đật kéo tay cô ta lại và cười nói:

– Chu muội muội, thật tình chị có việc này muốn nói với em...

Chu Long Chu chớp mắt hỏi:

– Chuyện gì?

Tôn Phi Loan kéo tay nàng ngồi xuống ghềnh đá:

– Chị em mình ngồi xuống đây nói chuyện.

Chu Long Chu ngạc nhiên:

– Như vậy là Tôn thư thư kiếm tôi có chuyện thật đấy à?

Tôn Phi Loan gật đầu:

– Chị thấy Chu muội không ngủ nên mới ra đây để tìm để nói chuyện này nghe...

Hai người ngồi xuống ghềnh đá và Chu Long Chu cau mặt hỏi:

– Tôn thư thư có chuyện gì thế?

Tôn Phi Loan vuốt tóc ngập ngừng:

– Nói về chuyện của hần.

Chu Long Chu đỏ mặt và ngượng ngập:

– Không đâu... chuyện của anh ấy thì nói với em làm chi?

Tôn Phi Loan cười:

– Có quan hệ với em lắm chứ sao lại không? Cứ để yên chị nói cho mà nghe.

Chu Long Chu cau mặt:

– Tôn thư thư nói như thế có nghĩa là.

Tôn Phi Loan nói:

– Chu muội đừng hiểu lầm đây là lòng thành thật của chị.

Chu Long Chu lắc đầu nguây nguây:

– Không... em không thể nói chuyện ấy với chị đâu.

Rồi như sợ Tôn Phi Loan chặn nói, nàng vội vã nói luôn:

– Tôn thư thư hãy yên lòng, tiểu muội không phải hạng người như thế ấy đâu.

Tôn Phi Loan nói:

– Thật em tệ thì thôi, em đã hiểu lầm rồi, chị không phải đâu

Chu Long Chu ngơ ngác:

– Ủa... chứ không phải chị

Tôn Phi Long mỉm cười:

– Em gái ngoan của chị, chúng mình là chị em gần như ruột thịt với nhau, vả lại chúng mình không phải hạng con người thường tình, vì thế, em cũng không nên có thái độ e dè thận trọng gì cả, chị có một chuyện đáng lý muốn hỏi em lâu rồi mà chưa có dịp.

Chu Long Chu hỏi:

– Tôn thư thư muốn hỏi em chuyện chi?

Tôn Phi Loan nghiêm mặt:

– Chị muốn hỏi xem em có phải em đã yêu chàng?

Chu Long Chu cũng nghiêm mặt:

– Tôn thư thư không nên nói điều ấy với em nữa, hồi nãy em đã có nói rồi, em không phải...

Nói đến đó nàng vụt đứng phắt lên...

Tôn Phi Loan đưa tay chặn lấy hai vai Chu Long Chu, giọng nàng khẩn khoản:

– Chu muội muội hãy nghe chị nói, chúng mình là chị em bạn tốt với nhau như ruột thịt, đáng lý em phải hiểu ý thành thật của chị, đành rằng đàn bà ai cũng như vậy, nhưng với chị em mình, chị đâu có ghen tuông tầm bậy, em hãy nói cho chị biết đi, có phải em cũng đã...

Vừa nói tay nàng vuốt lên mái tóc Chu Long Chu, đúng là thái độ của một người chị đối với đứa em gái thân yêu.

o O o